

Šepot podzimu

Podzimní vánek se proháněl městskými ulicemi, které byly díky němu neobvykle čisté a uhlazené. Stromy byly obalené krásným listím, jež zářilo všemi možnými barvami. Pro člověka, jako byl Michael, to byl naprostý a dokonalý ráj. Jeho duše jásala a pokoušela se vzlétnout i s ním k oblakům.

Skrz mraky prosvítalo tmavě žluté slunce a kreslilo lidem na těla obrazy podzimu. Michael se procházel parkem a nechal se unášet silou okamžiku. Bylo mu nádherně, cítil se tak mladý a plný života. Ano, plný života. Zdá se to jako běžná věc, ale Michael dobře věděl, co je opravdu život a co je jen pouhá snůška iluzí a nesmyslných snů. Už spoustu let měl velké problémy, které ho ubíjely a dělaly z něj něco, co nechtěl být. Michael byl především snílek, kterému se občas vesmír zdál tak malý pro život, že se natáhl na špinavou zem a několik hodin se střídavě smál a plakal, dokud únavou neusnul...

...Katrín se obávala, že nebude v parku včas, takže to vzala zkratkou – úzkou slepou uličkou, na jejímž konci byla malá železná branka. Netušila, nebo možná ano, jen si to nechtěla připustit, že Michael by tam na ní čekal až do skonání světa a třeba ještě dýl, kdyby to bylo nutné.

Katrín si rukou pročísla své tmavě hnědé vlasy a cítila, jak je plná energie, mohla by ji rozdávat celému světu a stejně by jí zůstalo tolik, že by plakala štěstím, které jí bylo dopřáno. Katrín vždy toužila po lásce, která ji naprosto pohltí a ona nebude mít čas myslet na špatnosti světa. Odjakživa se bála smrti zaživa. Měla panickou hrůzu z toho, že se z ní stane třeba sekretářka. Při pomýšlení, že by měla prožít normální, obyčejností smrdící, život, se jí zvedal žaludek...

...Setkali se uprostřed parku. Michael vzal Katrín za ruce a chvíli si jen tak hleděli do očí. Po pár vteřinách se Michael uličnický usmál a pronesl: „Měla by sis schovat nějakou svou krásu na pozděj, vybalit to na svět takhle najednou... To leckdo taky nemusí rozdejchat.“ Katrín se něžně pousmála a políbila Michaela. Věděla, že to myslel vážně a nebyl to jen levnej vtípek.

„Víš, kdy jsme se poprvé setkali? Je to už tak neskutečně dávno...“, zamyslela se Katrín a zadívala se do dálky.

Michael se pousmál a zlehka se nadechl. „Je to přesně pět let, já vím.“

Procházel se parkem několik hodin a vzpomínali na dny, které byly pokryté pavučinami jemného zapomnění. Teprve když slunce zmizelo kdesi za obzorem, se vydali ke svým domovům... Oba byli zahloubáni v myšlenkách, které se jim dostali do mysli.

Čas uháněl stále vpřed, ale na Michaela a Katrín jakoby neměl pražádný dopad. Všechno bylo stejné jako před měsícem, před rokem... Michael získal svou jistotu, která ho držela při životě a Katrín? Ta měla svou pravou lásku, jež ji naplňovala až po konečky vlasů.

Jenže nic netrvá věčně... Obzvlášť ne překrásné věci, které se vymykají realitě.

Březen pro Katrín nebyl pěkný měsíc...

Katrín dostala ke svým pětadvacátým narozeninám neočekávaný „dárek“, který si rozhodně nezasloužila...

„Michaele?“ řekla smutně a smířeně Katrín. Michael se na ni tázavě podíval. „Měla bych ti něco říct. Bude lepší, když se to dozvíš... Ano, bude to tak lepší.“

„Katrín, co se děje?“ zeptal se Michael a tušil, že to bude něco strašného.

„Michaele... Mám rakovinu. Doktoři mi dávají tak... tři měsíce života. Promiň... Promiň mi to! Miluju tě a vždycky budu, ale nechci tě do toho zatahovat, nejlepší bude, když na mě zapomeš hned, hned teď.“

Michael nevěděl co má dělat. Stál tam, jakoby do něj udeřil blesk. Nezmohl se ani na jedno slovo. Hleděl na Katrín a v očích měl slzy, Katrín taktéž. Po pár minutách řekl Michael rozechvělým hlasem: „To není možný! Nemohli se zmýlit? Vždyť... Vždyť... Seš tak mladá... Tak krásná.“ Pak se mu zlomil hlas a zahleděl se do korun stromů, aby skryl slzy.

„Je to možný, Michaele. Může to potkat kohokoliv... Já... Já se nebojím o sebe, bojím se o tebe! ...Já už nemůžu, sbohem Michaele!“ řekla pobledlá Katrin a otočila se k odchodu. „Ne, počkej! Katrin, já tě miluju! Nenechám tě odejít! Zůstanu s tebou až... až do konce. Jak tě tohle vůbec mohlo napadnout? Vždyť ty jsi to jediný, co pro mě má smysl! Jsi moje světlo, můj splněný sen!“ zvolal Michael a chytl Katrin za loket.

Strávili spolu krásné chvílky a každý den si užili víc, než si kde který člověk užije celý život. Michael pro Katrin vymýšlel spoustu věcí, díky kterým na „černý den“ skoro zapomněla. Byl teď naprosto pohlcen všemožnými pocity, převážně obrovskou láskou ke Katrin. Tyto pocity začal vkládat do básní, které Katrin po večerech četl a sledoval štěstí, jež se jí blýskalo v očích. Byli spolu čtyřicet hodin denně a stejně jim to bylo málo, jejich duše jakoby splynuly a staly se jednou, neméně krásnou.

Květen byl v polovině svého života, zato Katrin byla u konce. Odešla 16. května, zanechala po sobě jen lehkou vůni, která měla význam stejně jen pro Michaela, který s byl s Katrin až do konce. Držel jí za ruku a cítil, jak z ní uniká život. Věděl, že pro ni nemohl udělat víc, ale smutek ho polapil do svých bolestivých sítí. Vyběhl z pokoje, seběhl schody, vyrazil dveřmi na ulici a řval na celý město, na celou zemi, na celej svět, na celej vesmír: „Proč?! Prooč?! Vemte si i mě! Vemte si mě...!“ Pak se zhroutil na zem a ležel uprostřed silnice. Celý se třásl a slzy mu stékaly po tvářích a padaly k zemi. Zadíval se k nebi a řekl tichým hlasem: „Přijdu si pro tebe! Katrin, přijdu si pro tebe!!!...Ach, bože... proč? Proč jsi mi jí vzal?“

Z Michaela se stávala troska. Stal se z něj alkoholik, na ničem mu už nezáleželo. Jeho přátelé se ho snažili vrátit zpět do normálního života, jenže s ním nic nesvedli. Michael se s nikým nebavil a jeho přátelé byli alkohol a smutek.

A tak šly dny, týdny, měsíce... Když přišel den, kdy měli slavit výročí jejich seznámení, vyrazil do parku.

Všechno vypadalo jako dřív! Michael dokonce poznával staré známé vůně. Cítil je všechny... Všechny je znal. Jedna ale přibyla. Byla to vůně Katrin, která proplouvala mezi spadáným listím. Vznášela se všude kolem Michaela a hladila ho po tváři. Michael, smířený s koncem, vzal do ruky žiletku a rozřízl si tepny na rukou. Pak si zapálil cigaretu, načež se mu podlomila kolena a svalil se do kupy nahrabaného listí. Když už byl konec nevyhnutelný, seběhli se kolem něj lidé, kteří procházeli parkem, po chvílce i jeho přátelé, kteří byli v parku jako doma. Obstoupili Michaela a někdo zavolal záchranku.

Adrian, Michaelův největší přítel, si všiml, že Michael chce něco říct, tak zakřičel: „Ticho! Buďte všichni zticha!“

Všichni utichli a sledovali Michaelovy třesoucí se rty. Ležel tam na kupě žlutohnědého listí, jež bylo skropeno rudou krví a vlasy mu vlály v podzimním větru. V očích měl slzy... Slzy štěstí. Naposled potáhl z cigarety a odhodil ji opodál, pak se zadíval k nebi a pronesl tichým hlasem: „Já... musím jít za ní... Katrin, budeme zase spolu, tak jako dřív.“

„Musíme mu pomoci! Ještě ho můžeme zachránit!“ volali lidé a chtěli mu obvázat rány.

„Nechte mě být... Adriane, řekni jim, ať mě nechají jít... Já –“ zašeptal Michael Adrianovi do ucha a usmál se.

Adrian si rukávem otřel slzy a vykřikl: „Nechte ho, nechte ho být!“ Zatarasil cestu pánovi, který mu chtěl šátkem zastavit krváčení.

Michael se naposledy nadechl a sotva slyšitelným hlasem řekl: „Děkuju... Děkuju vám... Děkuju –.“

Se zapadajícím sluncem zmizel poslední paprsek světla v jeho očích, byl volný, konečně mohl jít za svou Katrin.

Podzim pozvolna přikryla sněhová pokrývka a s ním i tenhle příběh, který se stal, stane se, anebo se právě teď odehrává!